ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
της 18ης Δεκεμβρίου 2008 *

«Διαγραφή — Παραίτηση — Έξοδα — Παραδεκτό»

Στην υπόθεση F-14/08,

με αντικείμενο προσφυγή που ασκήθηκε δυνάμει των άρθρων 236 ΕΚ και 152 ΕΑ,

X, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Β. Χριστιανό, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τις K. Zejdová και Ι. Αναγνωστοπούλου,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με προσφυγή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 5 Φεβρουαρίου 2008, η Χ ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, αφενός, να ακυρώσει την από 22 Ιουνίου 2007 γνωμοδότηση της Επιτροπής Αναπηρίας που την αφορά και την από 27 Ιουνίου 2007 απόφαση του Διευθυντή Προσωπικού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την οποία κρίθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν έχει υποστεί μόνιμη θεωρούμενη ως ολική αναπηρία, εκ της οποίας αδυνατεί να εκτελέσει τα καθήκοντά της (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), και αφετέρου, να αναπέμψει τον φάκελό της για νέα κρίση ενώπιον της Επιτροπής Αναπηρίας.

2 Με επιστολή της 31ης Ιουλίου 2008, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης την 1η Αυγούστου του ιδίου έτους, το Κοινοβούλιο γνωστοποίησε στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι, κατόπιν νέας διαδικασίας για την αναγνώριση αναπηρίας, η οποία κινήθηκε επίσης με πρωτοβουλία του όπως και η πρώτη, αποφάσισε, στις 3 Ιουλίου 2008, σύμφωνα με την από 22 Ιουνίου 2008 γνωμοδότηση της Επιτροπής Αναπηρίας, να συνταξιοδοτήσει την προσφεύγουσα από 1ης Αυγούστου 2008 λόγω μονίμου θεωρούμενης ως ολικής αναπηρίας της.

3 Με επιστολή της 16ης Σεπτεμβρίου 2008, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 17 Σεπτεμβρίου του ιδίου έτους, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της επιστολής του Κοινοβουλίου της 31ης Ιουλίου 2008. Αφενός, υποστήριξε ότι από την επιστολή αυτή προέκυπτε ότι το Κοινοβούλιο είχε αναγνωρίσει το βάσιμο των ισχυρισμών της και ότι έπρεπε, ως εκ τούτου, να παραιτηθεί από την προσφυγή της. Αφετέρου, υπογράμμισε ότι αναγκάστηκε να ασκήσει την προσφυγή εξαιτίας της στάσης του Κοινοβουλίου και ότι το Κοινοβούλιο έπρεπε, συνεπώς, να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

4 Με επιστολή της 29ης Οκτωβρίου 2008, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης την ίδια ημέρα, το Κοινοβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της επιστολής της προσφεύγουσας της 16ης Σεπτεμβρίου 2008. Υποστήριξε, όπως η προσφεύγουσα, ότι η προσφυγή θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι κατέστη άνευ αντικειμένου. Αντιθέτως, εκτιμώντας ότι η προσφεύγουσα συνέβαλε στην αύξηση των δικαστικών εξόδων μη επιδεικνύοντας καμία διάθεση συνεργασίας και ότι υπήρχαν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της προσφυγής, το Κοινοβούλιο κατέληξε ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να φέρει σημαντικό μέρος των δικαστικών εξόδων της.

Επί της παραιτήσεως

5 Η προσφεύγουσα γνωστοποίησε εγγράφως την πρόθεσή της να παραιτηθεί από τη δίκη χωρίς να εξαρτήσει την απόφασή της από την προϋπόθεση της εκ μέρους του Κοινοβουλίου αποδοχής ανάληψης των δικαστικών εξόδων του. Η παραίτηση αυτή είναι, επομένως, σαφής και ανεπιφύλακτη. Ως εκ τούτου, τίποτα δεν εμποδίζει το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης να ενεργήσει σύμφωνα με αυτή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 74 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

6 Σύμφωνα με το άρθρο 89, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον ο αντίδικος διατύπωσε σχετικό αίτημα με τις παρατηρήσεις του επί της παραιτήσεως. Ωστόσο, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, καταδικάζεται στα έξοδα ο αντίδικος, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του.

7 Εν προκειμένω, όπως ορθά υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το Κοινοβούλιο, με τη στάση του, συνέβαλε στην κίνηση ένδικης διαδικασίας στην υπό κρίση υπόθεση καθώς και στην αύξηση των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της δίκης.

8 Πράγματι, καταρχάς, διαπιστώνεται ότι το Κοινοβούλιο δεν απάντησε στην προηγούμενη από 20 Σεπτεμβρίου 2007 διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας, εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που τάσσει το άρθρο 90, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Ήταν, επομένως, απολύτως θεμιτό να προσφύγει η προσφεύγουσα ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, στις 5 Φεβρουαρίου 2008, μετά τη σιωπηρή απόρριψη της ενστάσεώς της, στις 20 Ιανουαρίου 2008.

9 Ακολούθως, δεν πρέπει να καταλογιστεί στην προσφεύγουσα το γεγονός ότι δεν περίμενε, πριν την άσκηση της προσφυγής της, όπως της πρότεινε το Κοινοβούλιο, μέχρι να αποφανθεί ρητώς επί της εν λόγω ενστάσεως η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ). Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα είχε το δικαίωμα να προσφύγει δικαστικώς πριν την έκδοση ρητής αποφάσεως. Εξάλλου, η ρητή απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως εκδόθηκε μόλις στις 28 Μαρτίου 2008, ήτοι δύο μήνες μετά την τεκμαιρόμενη σιωπηρή απορριπτική απόφαση.

10 Τέλος, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η στάση του Κοινοβουλίου μετά την άσκηση της προσφυγής ήταν αμφιλεγόμενη. Συγκεκριμένα, μολονότι το Κοινοβούλιο πληροφόρησε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, με την από 28 Απριλίου 2008 επιστολή του ότι είχε εκ νέου υποβάλει την περίπτωση της προσφεύγουσας προς κρίση ενώπιον της Επιτροπής Αναπηρίας, σύμφωνα με το τρίτο αίτημα της προσφυγής, και ότι η προσφυγή θα μπορούσε να καταστεί άνευ αντικειμένου στην περίπτωση αναγνώρισης, από την εν λόγω επιτροπή, της αναπηρίας της προσφεύγουσας, το Κοινοβούλιο ουδόλως ανέφερε ότι είχε αποσύρει την προσβαλλόμενη απόφαση ή ότι θα εξέδιδε απόφαση συνταξιοδοτήσεως σύμφωνα με τη νέα διαδικασία αναγνώρισης αναπηρίας. Εξάλλου, με την απόφαση της 3ης Ιουλίου 2008, η προσφεύγουσα συνταξιοδοτείται λόγω αναπηρίας όχι από την ημερομηνία της πρώτης συνεδριάσεως της Επιτροπής Αναπηρίας, τον Απρίλιο του 2007, αλλά από την 1η Αυγούστου 2008, χωρίς αναδρομική ισχύ. Επομένως, κανένας λόγος κατάργησης της δίκης δεν εμποδίζει το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης να αποφανθεί επί της προσφυγής της προσφεύγουσας, ελλείψει κάθε άλλου στοιχείου που να δικαιολογεί την αναστολή εκδικάσεως της υποθέσεως προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης. Επομένως, δεν είναι δυνατό να προσαφθεί στην προσφεύγουσα ότι τάχθηκε κατά της αναστολής της ένδικης διαδικασίας και ότι διατήρησε τις αξιώσεις της μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία εκτίμησε ότι όφειλε να παραιτηθεί.

11 Ωστόσο, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι διατηρεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της προσφυγής. Η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης προδήλως απορριπτέα προσφυγή. Η στάση αυτή της προσφεύγουσας μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να δικαιολογήσει το να φέρει η ίδια σημαντικό μέρος των εξόδων της.

12 Οι σχετικές αμφιβολίες του Κοινοβουλίου αντιστοιχούν, εν μέρει, στις αμφιβολίες του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης επί του παραδεκτού της προσφυγής. Συγκεκριμένα, με έγγραφα της 11ης Ιουνίου 2008, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κάλεσε τους διαδίκους, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 77 του Κανονισμού Διαδικασίας, να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τη δυνατότητά του να αποφανθεί ενδεχομένως αυτεπαγγέλτως, αφενός,

επί του απαραδέκτου για τον λόγο ότι η γνωμοδότηση της 22ας Ιουνίου 2007 της Επιτροπής Αναπηρίας συνιστούσε προπαρασκευαστική πράξη μη υποκείμενη σε προσφυγή και, αφετέρου, επί του παραδεκτού για τον λόγο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μετέβαλε τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας και δεν μπορούσε, ως εκ τούτου, να αποτελέσει απόφαση υποκείμενη σε προσφυγή. Με επιστολές της 20ής και της 25ης Ιουνίου 2008, η προσφεύγουσα και το Κοινοβούλιο αντίστοιχα υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί αυτών των λόγων απαραδέκτου. Η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι αυτοί οι λόγοι απαραδέκτου έπρεπε να απορριφθούν, ενώ το Κοινοβούλιο έκρινε ότι ήταν βάσιμοι και δικαιολογούσαν την απόρριψη της προσφυγής ως προδήλως απαράδεκτης.

13 Όσον αφορά τα αιτήματα που στρέφονται κατά της γνωμοδότησης της 22ας Ιουνίου 2007 της Επιτροπής Αναπηρίας, κατά πάγια νομολογία, η γνωμοδότηση της Επιτροπής Αναπηρίας συνιστά προπαρασκευαστική πράξη, την οποία ο υπάλληλος δεν μπορεί να προσβάλει ευθέως με προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1997, Τ-196/95, Η κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 1997, σ. I-A-133 και II-403, σκέψη 48· διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2006, Τ-115/05, Jiménez Martínez κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 2006, σ. I-A-2-269 και II-A-2-1409, σκέψεις 29 και 30).

14 Όσον αφορά τα αιτήματα που στρέφονται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση αυτή, στο μέτρο που αποφάνθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν αδυνατούσε να εκτελέσει τα καθήκοντά της, δεν φαίνεται να έχει μεταβάλει, αυτή καθαυτή, τη νομική κατάσταση της ενδιαφερόμενης ή να έχει επηρεάσει ευθέως και αμέσως τα συμφέροντά της. Πράγματι, η κρίση της ΑΔΑ, κατά τη διαδικασία αναγνώρισης αναπηρίας η οποία κινείται με πρωτοβουλία της βάσει του άρθρου 59, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, ότι ένας υπάλληλος δεν πάσχει από αναπηρία έχει ως μοναδικό αποτέλεσμα την επιβεβαίωση της διοικητικής κατάστασης στην οποία βρισκόταν ο ενδιαφερόμενος πριν την έναρξη της διαδικασίας αυτής, χωρίς να επηρεάζει ευθέως και αμέσως τα συμφέροντά του ούτε να μεταβάλει ουσιωδώς τη νομική

του κατάσταση. Ο υπάλληλος εξακολουθεί, μεταξύ άλλων, να δικαιούται πλήρη μισθό, αντί του κατώτερου επιδόματος αναπηρίας. Ομοίως, το ζήτημα αν η κατάσταση της υγείας του υπαλλήλου δικαιολογεί ή όχι τις απουσίες του από την υπηρεσία εξακολουθεί να διέπεται από τις μόνες διατάξεις του ΚΥΚ που αφορούν την άδεια ασθενείας, με τις ίδιες προϋποθέσεις που θα ίσχυαν αν δεν είχε κινηθεί η διαδικασία αναγνώρισης αναπηρίας.

15 Θα μπορούσε να υποστηριχθεί διαφορετική άποψη αν, κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου για αναγνώριση της αναπηρίας του, στηριζομένης στο δικαίωμα που του αναγνωρίζει ο ΚΥΚ (βλ., σχετικώς, την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 22ας Μαΐου 2007, F-97/06, López Teruel κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή Υπ. Υπ. 2007, σ. I-A-1-143 και II-A-1-775, σκέψεις 47 και 48, η οποία επιβεβαιώθηκε με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Νοεμβρίου 2008, T-284/07 P, ΓΕΕΑ κατά López Teruel, Συλλογή Υπ. Υπ. 2007, σ. I-B-1-69 και II-B-1-447), η ΑΔΑ έκρινε ότι αυτός δεν έπασχε από αναπηρία. Πράγματι, η κρίση αυτή είναι βλαπτική για τον υπάλληλο καθόσον συνιστά απόρριψη της αιτήσεως του ενδιαφερομένου (βλ., σχετικώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουνίου 2004, T-153/01 και T-323/01, Alvarez Moreno κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-161 και II-719, σκέψεις 56, 61 και 62· απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 16ης Ιανουαρίου 2007, F-119/05, Gesner κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή Υπ. Υπ. 2007, σ. I-A-1-13 και II-A-1-75).

16 Το Κοινοβούλιο βασίμως υποστηρίζει, επομένως, ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας προσκρούουν σε σοβαρά εμπόδια παραδεκτού της προσφυγής.

17 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει ως μοναδικό αντικείμενο τη διαπίστωση της έλλειψης αναπηρίας της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή εκθέτει ρητώς, στο μοναδικό άρθρο της, ότι η προσφεύγουσα οφείλει να αναλάβει τα καθήκοντά της το αργότερο στις 9 Ιουλίου 2007. Το Κοινοβούλιο μπόρεσε έτσι να συναγάγει από τη διαπίστωση της έλλειψης αναπηρίας ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν

άρρωστη. Με την επιστολή της 28ης Ιουνίου 2007, με την οποία γνωστοποίησε την προσβαλλόμενη απόφαση στην προσφεύγουσα, ο Διευθυντής Προσωπικού του Κοινοβουλίου επισύρει εξάλλου την προσοχή της ενδιαφερόμενης στην υποχρέωσή της να αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά της από τη λήψη της εν λόγω επιστολής. Από την ίδια επιστολή προκύπτει επίσης ότι η απόφαση που καλούσε την προσφεύγουσα να αναλάβει εκ νέου υπηρεσία στηρίζεται όχι μόνο στη γνωμοδότηση της Επιτροπής Αναπηρίας, όπως εκτίθεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, αλλά και στη σύσταση του ελεγκτή ιατρού του Κοινοβουλίου. Αυτό το δεύτερο στοιχείο επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ο Διευθυντής Προσωπικού έλαβε όντως δύο διαφορετικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας: αφενός, περάτωσε τη διαδικασία αναγνώρισης αναπηρίας μετά τη διαπίστωση της έλλειψης αναπηρίας της ενδιαφερόμενης και, αφετέρου, απηύθυνε στην προσφεύγουσα την εντολή να αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά της.

18 Είναι αληθές ότι, καταρχάς, η προσφεύγουσα φαίνεται να ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνο στο μέτρο που αρνήθηκε να αναγνωρίσει την αναπηρία της. Η διατύπωση των αιτημάτων της συνηγορούν προς τούτο. Ωστόσο, από το σύνολο των εγγράφων της δικογραφίας και ειδικότερα από το σημείο 12 της προσφυγής και την επιστολή της 3ης Ιουλίου 2007 του συμβούλου της προσφεύγουσας προς το Κοινοβούλιο προκύπτει μάλλον ότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε επίσης την εντολή που της δόθηκε να αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά της.

19 Όμως, μια τέτοια απόφαση που μετέβαλε αμέσως και ουσιωδώς τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας θα συνιστούσε βλαπτική πράξη, η οποία θα μπορούσε παραδεκτώς να προσβληθεί από την προσφεύγουσα.

20 Ως εκ τούτου, η προσφυγή θα ήταν μερικώς παραδεκτή ως προς ένα σημαντικό στοιχείο της διαφοράς μεταξύ της προσφεύγουσας και της διοίκησης. Το Κοινοβούλιο δεν μπορεί, επομένως, να υποστηρίζει βασίμως ή έστω να αφήνει να εννοηθεί ότι η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης μια προδήλως απορριπτέα προσφυγή.

21 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο πρέπει να φέρει, πλην των δικών του εξόδων, και τα τρία τέταρτα των εξόδων της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα θα φέρει το ένα τέταρτο των ιδίων εξόδων της.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

διατάσσει:

1) Η υπόθεση F-14/08, Χ κατά Κοινοβουλίου, διαγράφεται από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

2) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο φέρει, πλην των δικών του εξόδων, τα τρία τέταρτα των εξόδων της προσφεύγουσας.

3) Η προσφεύγουσα φέρει το ένα τέταρτο των εξόδων της.

Λουξεμβούργο, 18 Δεκεμβρίου 2008.

Η Γραμματέας
W. Hakenberg

Ο Πρόεδρος
S. Gervasoni